

Tal, i anledning af det
namnkunniga och märkwärdiga
möte som hölts i Upsala...

Lindahl, Pehr,

1700-1829 81 C Br. 1793

1793.
Lindahl, P.

Ex. A

L 104.
Vitt. Sv.
Tillf.
(Per)

E N L,

I anledning af

Det Namnkunniga och märkvärdiga

1700°-1829
1793

M ö t e

Som hölts i Upsala 1593;

Til Stadsfästade af den rena

Evangelifska Låran;

Härit

Efter Höggunstigt Förordnande,

I en Talrik Samling

af

Resp. Herrskaper och Stånds-Personer

af

Wimmerby Trivial - Schola

Den 7:de Martii 1793.

af

PEHR LINDAHL.

Collega och Vice Rector Scholæ
i Wimmerby.

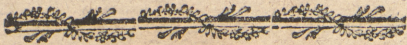
På begäran til Trycket lämnadt.

SEDERHOLM,

Tryckt hos Controlleuren C. G. CRONLAND. 1793.

2104

Wimmerby
Stads och Lands-Församlings
Respective
Herrskaper och Innewanare
Af
Alla Stånd, Aldrar och Kön
Warder detta ringa Tal,
I wälment affigt
Af
Författaren
Tilläggnadt.

Du Gud som til en Fåvitsk yra
En Werldslig skald förvilla plår
Apollo, Fly! - - Jag ej din Lyra
Ej Sång-Gudinnors nåd begår - -
Låt Himlars Gud en stråle falla
Jfrån Dit sköte til mit Bröst!
Din Ande sig med min förene!
Min tanke från alt Jordiskt rene!
Och gifve styrka åt min röst!

Jord! klåd dig i din högsta prydnad!
Sol! gjut Fördubblad klarhet ner.
J Jordens Kungar visen lydnad
J Himlens Änglar bugen Er!
Och Du som ro och Frihet saknat
Glåds Zion! se den dagen vaknat,
Som Dig få fäll, få lycklig gör.

K - - - - n.

Nedan har dagens Majestätiske Drottning, vår Sol, sista gången gådt up på de tvåhundra år, ifrån hwars begynnelse wi råttne anledningen til denna Högtidsdagen. Den oföränderliga Gudamagt, som icke blott hwälwer Rikens upkomst och fall efter ewiga och wis sa Lagar, på denna vår jord, utan sträcker äfwen Sin all ting wid magt hållande Försyn til otaliga werldskroppar och warelser, samt gifwer äfwen åt både sol och stjernor deras bestånda lopp; Han har utsett, at ibland så otaliga slagter, som på hundra år upkommit, wärat en liten tid och gått all werldenes wäg, skulle wi blifwa de samma som skulle öfwerlefwä denna märkwärdiga tid-punkt.

Men, min syn förwillar sig, mitt öga blir förwånadt, min tanke förlorar sig wid äsynen och föreställningen af det höga ämne, hwarom jag går at tala — Poeten och den födde Zalaren, uphögd med känslor och inbildningskraft nästan öfwer människligheten, har endast fått på sin lott at tolka för känslan och för hjertat det Höga och det Stora. — Det är Han, som med tankans tilhjelp, än nedstiger til Naturens djupaste hemlighet och med förtjusande slag slår på sin lyra Uphofsmanens lof; än walar

med de utsöktafste färgor, männifflighetens star-
 kaste dragnings-kraft inbördes och hyperligaste
 känsla i Philidis och Amaryllidis kärlek; — An
 höjer sin röst til de Hjeltars åra som för frihet
 och Fädernesland möta tusende dödar med is-
 kallt blod; An uphöjer sig til omäteliga före-
 mål, och lik en Mongolkier, tar wådrens win-
 gar och swingar sig på andra sidan om målnens
 Frets. —

Men jag — hwarken ämnad af naturen
 til det ena eller det andra, och som fått et Tale-
 ämne, långt större än alla dessa tillsammans;
 Huru skall jag, både med känsla af naturlig
 blygsamhet och med öfvertygelse om egen oför-
 mögenhet, kunna nog swara emot det höga före-
 troende som wördade Förman mig lämnat, och
 wärdigt tolka för en uplyst samling af Åhöra-
 re, det stora ämne som utgör anledningen til
 denna Högtidsdagen. Doch, känd utaf hwar
 och en af de närwarande, född och upfödd in-
 nom gränsen af denna Stad, skall jag winna
 tilgift, om mitt bemödande ej blir lyckligt nog,
 at swara emot mitt hjertas böjelse och Eder bil-
 liga wäntan; Och, I skolen åtminstone icke ne-
 ka mig den belöning som jag njuter af den skug-
 ga hwaruti jag dwäljer mina dagar och tram-
 par stoftet innom dessa wäggar " =

Wårt Tale-ämne är wäl egenteligen inifrånkt
 innom Anledningarne, Bestaffenheten och på-
 fölg-

fölgderna af det märkvärdiga Möte som hölts i Upsala för jämt Twåhundra år, och under skrefs den 8:de Martii 1593 til stadfästade och bibehållande af den rena Evangeliska Låran.

Men huru skulle wi, med denna inifrånning kunna nog värdigt föreställa oss et ämne, så stort i dess uphof, så mäktigt i dess verkningar, och så utomordenteligt i dess påföljder. — Utan tilhjelp af dessa förstoringsglas, dem konsten ofta räcker vår korta syn, inser lätt en tänkande och uplyst, den widd som ämnet innefattar: ty huru skulle man kunna föreställa sig Religionen i sin renhet utan at bifoga begrepet om de märkvärdiga upträden, som wisat sig i dess uphof, fortplantning och stadgande.

Då är det intet blott Människoslägtets afsondrande och uplyftande ifrån de öfrige djuren, samt dess matta och långsamma gång ifrån sin första råhet til uplysning och seder; icke endast de blodiga Skådespel, då så många tusende lif blifwit offer för blindhet, yra och galenskap; icke allenast Nitens upkomst och fall, Folkslagers frihet eller bojer, Människoslägtets bestörtande fart til högden af den fullkomlighet det nu innehafwer — Utan det är widden af allt det stora och förundransvärda, hwaraf Människo-Själen, såsom et oändeligt wäsende är mäktig, som detta ämne i sig innefattar.

Men wi wilje närmare förklara och utreda dessa djupa sanningar.

Religionen är, som wi wete, sättet at dyrka Gud — At föreställa sig et Samhälle af Män-

niskor, om det ock intet bestode, än såsom i tidens början af några Personer, utan Gudsdyrkan, wore at sätta dem nerom djurens class. Aldrig har håldre något Folkslag upkommit, som icke straxt haft sin Religion, ehuru eländig den än varit; ty för människligheten äfwen med den skugga af fullkomlighet som den har qwar efter fallet, är det omöjligt at uplysta ögat utan at upträcka spåren af en Gudsagt i en all ting uplyswande natur.

Et Folkslag, redan i werldens första befolkningstid, utkasom af en medfödd naturlig fromhet, utwåles efter Górsynens ewiga wishet at i detta affeende sprida ljus och glants åt alla de öfrige; men intet igenom egen skickelighet, utan med et sken, af samma natur som Månans, hwilket han lånar af Solen, et sken, som strålade af Guddomeliga uppenbarelser, hwaraf denna tiden framför andra blifwit utmärkt. — Men, mine Uplyste och Górnåme Uhörare! det är lika så litet min affigt at skrifwa en Religions-Historia, som det är swårt at förbigå de märkwärdiga ställen deraf, som lämna en så wacker målning til uphöjande af wårt ämne. Wi wilje då, lika som de idoge Bien, flygtande ibland blomstren, med ögat genomlöpa det fält som möter wår syn, och i en wink öfwerse de märkwärdiga händelser, som gifwa ljus i ämnet.

Lämnom derföre de grofwa tider, då et Folk, want wid det sinliga, och snart sagt, urstånd at höja sig med hjertats och tankans kraft til Warellernas mågtiga Uphofsman, förwilla-

des

des och nästan dignade under myckenheten af ceremonier och kyrkobruk; Lämnom dem insweppte i mörker, skuggor och förebilder, och et klarare tidehvarf upgår. —

Så flyndar ej nattens mörker undan för morgonrädans ankomst; Så flygtar ej töcken och dimba för en upgående sol, som alt i en hast nu blef ljusst, sedan Rättfärdighetens Sol utbredde sina uplyssande strålar. — Härifrån kom det återstken, som spriddes ifrån werldenes ändar; Härifrån wår sällhet och anledningen til wår Högtidsdag. —

Men, et moln framskrider och Thor-döns slag frambruta utur skyn — nej snarare ifrån afgrunden framrusade dessa grufweliga stormar, som i farten lämnade spår af härjning och ödeläggelse. Hvem skulle kunna utan rysning nämna at tio swåra förföljelser öfvergingo dem, som wille wandra i skenet af detta upklarnade ljus, och at Människligheten bewäpnade sig med yttersta grymhet, för at upoffra millioner människo=lif utan medbötan och skonsamhet? — Andå törstade häanden; Andå sammanskar bitterheten sina tänder; = = = Sådana äro följderna af falska Religions=begrep.

Dock den hand, som utstakat gränsen för hafwets böljor, och den Görsyn, som efter fördolda Lagar låter äftwen det onda tjena til wi sa ändamål, krossar på en gång Fanatismens bojor, igenom Sitt utkorade redskap, den oddeliga Doctor MARTINUS LUTHERUS. Han, såsom ensam och ringa person i det Allmänna,
B
men

men med mer än människtligt mod och styrka, bjuder spetsen, icke emot en ringa och obetydande magt, utan emot et Påswisft inbilladt andeligt wälde, som sträckte sig öfwer hela Europa.

Hans bekanta infall, til bewis på hans orådada sinne: Om där wore så många Djeflar i Worms som Tegel på taken m. m. försätter et mod som kunde trotsa så många hotande faror —

Men werlden i detta nya ljus, häpnade == famlade == tystnade. — Liksom den ifrån födslen olycklige blinde, när igenom Läkare-konstens tilhjelp, hinnan går utaf hans öga härryckes, förwånas och blir stum under första känslan som bemågtigar sig hans warelse.

Dock likasom det än är en sanning i allmänna lefwernet, at den bästa sak, det måst wälmenande uppsät, den kraftigaste werksamhet til et godt ändamål, förtydes, finner hat och motstånd, liksom sammanskockades nya moln öfwer det upgångna ljus, och det tycktes som stormarna sammanswurit sig at fullborda en ny ödeläggelse: Jag talar om Tysklands Trettio-åra krig, som fördes för Religionens skull Den låga som derunder brann, den eld som derunder rasade, förmodde icke all den blod, som strömmade wid Magdeburg, Lützen och Nördlingen, utsläcka. Det war likwäl här, som Swenska wapnen i GUSTAF ADOLPHS hand, hade den lycka at afböja wäldet, hindra förtryck och grundlägga Religions-Friheten. —

Men

Men lämnom nu det öfriga Europa, efter denna glada anledning at nämna vårt kära Fädernesland. — Den Gudsdomliga Förshyn, som med lika lätthet sträcker sin vinstkränkta verkningskraft til Millioner werldar, som til det aldraminste kråk på vår Jord, hwars warelse, och ännu mer, hwars fibrer och muskler wi endast uptäcka med microscoper; Han har i Nader, lika så tidigt och sorgfälligt beredt vårt Lands, både befolkning och uplysning, som något annat af alla de Rikens, hwilka sluta sina landamåren innom det half-klot som wi bebo. Utan at med Hedniska Scribenter och forntidens orimliga sagor, upstiga til den obegripliga tiden då Adam bodde i Tjelkestad, kan det likwäl med säkerhet bewisas at Sverige haft sina Inbyggare långt förr Christi födelse. Men hurudana? Jo Hedningar och Afgudadyrkare; Derom vittnar det ohyggeliga Templet och Offer-lunden wid Upsala, hwars minne aldrig lärer förswinna hos en efterwerld.

De steg, som et Folk gör til fullkomlighet och hwilka alltid äro en följd af en förnuftig Religions uplysning, ske alltid matt och långsamt. Åttahundrade och Femtio år, räknade ifrån Christi Födelse, utgjorde en beständig natt, i hwars mörker vårt Land, utan synbara strålar af den ägta Religionens ljus, låg insvept. Men = Morgonrådnan upgick, det första förrebåd til det Gudsdomeliga ljus, hwars strålar nu sprida öfwer vårt Fädernesland både glants och warma, och i hwars sten, wi likasom med

en lyckta för våra fötter, efter Davids ord; så säkert och tillfridsställt wandre både til fulls komlighet och odödlighet.

Låt vara at första anledningen til Sweriges omvändelse från et Hednistiskt mörker, war Roms egennyttiga affigter at draga Landets förmögenhet til Påfvens Skattkammare; Låt vara at Ansgarii nit-eldades af utsigten på Erche-Stiftet Hamburg, så blir dock detta werk i sitt företagande stort och Konung Björns åra odödelig, samt tjenar åfwen til bewis derpå, at Den Högste icke alltid finner enligit med Sin wishet, at betjena sig af de medel, som för vårt inifränkta öga synas de bästa, til stora och heliga ändamål.

Ho skulle wäl kunnat tro, at denna uplysning, denna Christendom, så widskelig i sin början, så swarande til en tid emot egennyttans låga affigter, skulle omsider blifwa det medel för et Folk, hwarigenom det på en gång uptäcker bedrägeriet, afkastar sig oket och kroßar et Påfwisst wälde? —

Så ger man ofta swärdet i den hand som kroßar och dödar, och magten åt den arm, som skall förtrycka oss = = .

En Konung, efter et längre afstånd och sedan den påbegynta Christendomen til en stor del förfallit, sielf Christen och ritist i omvändelse-werkets befrämjande, uppstiger på Thronen.— OLOF, med det bekanta tilnamn SKÖT-KONUNG, öpnar et lyckligare och mera stadgadt tidehwarf för Christendomens tilwärt.

Men

Men låtom oss flyga med tankarnas fart öfver dessa, ändå mulna och bedröfweliga tider, där Gudadyrkan utgjorde en så ömkelig blandning af Hedendom, Catholicisme och Christendom; där ofunnighet, samwetstväng och wäld, döljde sig under Helighetens mantel; där Maria och en lång förteckning af Helgon tilbådos med Guddomelig åra och syndernas förlåtelse kunde winnas för pengar. — Människligheten rådnar wid eftersinnandet af dessa uselheter och öfwerhöljes med blygsel wid erkänslan af så swåra mistag.

Stora saker hafwa merendels en ringa början, långsam werkställighet och fordra Secler at winna fullkomlighet. Sex hundrade år framflyta på detta sätt, och werlden hålles lika som fången i widskepelsens bojar. — Wi, som med tankan genomlöpa denna förfärliga Tide-rymd, förundre oss och kunna icke begripa at otro och wantro så länge bemågtigat sig det förnuft, som i skenet af det upklarnade ljus, långt förr än som skedde, bordt släta Lagar för Jordens Inbyggare.

Men — Tiden kom, Morgonrådnan frambröt, Solen framtågade och den wackraste dag wisade sig i all sin herrlighet. — Hwar skall jag låna ord at wärdigt uttrycka sakens wigt, och bilder at nog lifligt föreställa ämnets förträfflighet?

At wärdigt sjunga den Gudens lof, som sedan Han skänkt oss Sin Son, med Honom gifwit oss det ord som skall lysa oss på salighetens wäg,

wåg, det är öfwer Människligheten; Men at höja sin röst til den Konungs beröm, som i wårt kära Fädernesland först krosade tråldomens bojor och gaf både med exempel och uplysning Religionen sin rätta kraft, det kunde anstå en Zalare, född at förtälja Storwerk och sjunga den ära som förtjenar odödligheten.

Knapt hade ropet af den aldrig för ofta nämde, den odödlige Doctor LUTHERI märkwärdiga företagande i Tyskland, hwaraf wi redan gifwit en enkel målning, hunnit på ryckets wingar fram til Hjeltens öron och stadgas i hans sinne; Knapt hade den ewigt wördade och älskade GUSTAF I. intagit en blodbestänkt Thron, sedan Han fördrifwit en blodtörstig CHRISTIAN och försatt Fäderneslandet i frihet för Danst förtryck; Förran Han wänder alla sina höga omsorger til utförandet af den lyckliga Religionsförändringen. — Lätom oss icke fästa ögat på de ohyggeliga upträden, hwarmed afund och widskepelse emot Honom spökade. — Det gifwes knapt någon stor gerning, som icke finner motstånd och förtryck, så länge det är en sanning at Människorna älska mer mörkret än ljuset. — Lätom oss heldre nämna, at Han dämpade dessa buller med en alswarsam försigtighet. Intagen af et heligt nit och Sjelf både uplyst och god Christen, trotsade Han alla hinder och utförde så lyckligen til slut Sitt påbegynta Storwerk at redan 1544 i Westerås afgjordes at ständigt förblifwa wid den rena Evangeliska Låran. —

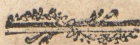
Hit kan derföre med skål lämpas, hwad
en Nordens Sappho, Fru Nordenslycht så
märkeligen sjungit:

"När ljuset tändas skall och spridas iet land,
"Ger Simlen facklan först uti Regentens hand.

Den förste ibland Sitt Folk, den uplysta-
ste ibland Swenske Regenter i Sitt Tidewarf,
den ömmaste Far för et i förwillelse och wan-
tro nedfänkt Lands Innewånare, går Han sielf
främst, med den fackla i handen, som skulle bå-
de wärma och uplysa, midt i widspelsens och
okunnighetens töcken — När Himmelen är blid;
när den Allsmågtige tänker i Nader på et Folk,
så skänker Han sådana Regenter, af hwars o-
förlifneliga dygder knapt hwarje Seculum up-
tåcker de sista strålar. —

Men denna dyrbare skänk af en mild För-
syn, är at likna wid de flygtiga lyseldar som
synas och förswinna; eller wid de wälgörande
regndroppar, som wid en nedgående Sol besuk-
ta den torra Jorden, och under farten från sin
högd måla en molnfull Himmel med Regnbö-
gans höga färgor: — GUSTAF dör = = och Re-
ligionen kläder sig i sorgedrägt.

Wi torde tro, at af en GUSTAF skulle fö-
das GUSTAVER, men det war intet så. —
ERIC 14:de swag och welös, tar tömmarne,
och Riks-styrrelsen, går, lik et redlöst Skepp i
wågornas swell, under Hans åtta-åriga elån-
diga Regering; Och på det at all ting skulle
blifwa bragt til yttersta grad af elände, be-
gyn-

gynnte JOHAN 3:dje at med et brottsligt nit åter införa den Catholska Lärnan, som Hans Fader med så stor sorgfällighet hade utrotat.

Så gifwes då ingen Morgon-sol så leende at den icke ofta nog snart gömmer sina strålar bakom Thordbnens moln. Ingen Himmel så klar at den icke har sina fläckar. — Wancklighet och ombyttlighet sätta den rätta stämpel på all ting under Solen. —

SIGISMUND, en wiltdt växande Tselning af den bästa Stam, lämnar all ting i oordning wid sin bortresa til Polen, och gör sit Namn odödeligt dermed at han med Utländskt Hårsmagt går löst på Swenska Undersätare. — Men = = här wändes bladet om; här tar den hand, som hwälkwer Rikens och Religioners öden efter ewiga Lagar, styrelsen an, och alt får et förändradt skick.

Hvem igenkänner icke, at jag här går at beskriwa det werksamma nit, hwarmed CARL 9:de då warande Hertig och Riks-Föreståndare, återställer, renar och bekräftar Gudalärnan, den yppersta af alla wettenskaper och grundwalen til et Rikes sällhet. Men intet han alena, utan Ständerna med honom gemensamt, hwarom Riksdagen i Jönköping bår et så öfwerthygande Wittnessbörd. — Så blir det då en sanning, at i den olyckliga Tidpunkt, då et Land är på branten af sit förderf, låter ofta en mild Försyn upwakna de Stora Själur, som med mod, sinnesstyrka och wishet mota en
ho

hotande olycka, och blifwa de grundpelare på hwilka et Rikes tilwårande wålfård beror.

CARL, med Riksstyrelsen i sina händer, eldad af det rena nit för Guds åra, som utmärker stora hjertan, sätter sig i spetsen för denna wålgörande hop och i så farliga tider, då en Konung innehade, ehuru uu bortrest til Polen, Swenska Thronen, utskrifwer och påbjuder det stora och i anseende til Religionens wådelighet så wigtiga Upsala Möte, som beghntes i Februarii månad 1593 och underskrefs den 8 Martii samma år.

Hit samlades Riksens Ständer, hit kallades Religionens närmaste handhafware, här rådgjordes om den Helgade Guda-Lårans rensaste och wigtigaste Sanningar, och alla, med en enighet i tankar, en öfwertygelse i själen, en glädjefull känsla i hjertat, underskriwa det stora Beslut, at Evangeliska Låran i sin antagna renhet skulle ewårdeligen drifwas och Augsburgeriska Bekännelsen, såsom en Symbolisk Bok, tjena til grund och rättensnöde. — Minnet af denna dag, då wårt Fädernesland såg sin glädjesol wid dess middagshögd, det lifwas bäst i trogna Swenska Undersåtares hjertan, när morgondagens Sol med pragt framtråder och sänder sina lifgifwande strålar öfwer våra hufwuden.

Så upkom då et stadgadt lugn, efter så långvarig storm; Så upgick det lyckliga tidehvarf, då et både tryckt och förwilladt folk, uptäcker glansen af en ägta Gudalåra och i dess

E

ffen

sten wandrar til ära och odödlighet. — Store och Majestätiske Gud! det är inför din Thron, som wi dersföre böre frambara = = = tacksamhetens offer. —

Men, hwad är det vårt öga upptäcker i fortsättningen och följderna häraf? = = en mildring i feber; en styrka i tänkesätt; kärlek til Fädernesland; undergifwenhet för Lagar; wördnad för Konung och Öfwerhet; dyrkan och tilbedjande af Guds Majestät. — Männe wi skulle så känna våra pligter, så lifwas af den sanna åran, så triffwas tillsammans i frid och enighet; männe wi så skulle arbeta med gemensamma krafter til allmänt wäl, och på en förderfwad jord bereda vår Himmel, om icke denna Gudalära gäfwes oss uplysning och drift? — Nej! — och olycklige det folk som saknar den. — Olycklig den Christen, som icke härifrån hämtar sin warma, sin kraft, sit nit til upfyllande af Christendomens dyra pligter —

Et öfwerlygande bewis på den sanna uplysningens ljuswa verkningar til känsla och ömhet för människlighetens dyra rättighetens wärd och helgande, lämnar oss en öm och wälgörande JOSEPH II. i Tyskland, då han nyligen gick at öppna de anislande jerndörrarna och nedbryta de stumma Klosters mörkgrå murar, dessa o-mänskliga fångelsen för Ungdom och Skönhet; där Slickan, i wären af sin ålder, blef framdragen til Altaret at staswa en Helighets-ed, den hon hwarken kunde eller tänkte hålla, och ikläda sig med Klosters slöja och dok, sjelfwa ålderdomens köld,
samt

samt at endast Enåböja inför det Gudsdomeliga
Majestätet, i en tid, då hjertat stod i låga och
Fårleken war hennes Gud = = =

En sådan Regent, hwilken likaså wäl som
Kejsar Adrianus eller Marcus Aurelius bör heta
Deliciæ generis humani, eller Människo=slågtets
wällust, är ibland de yppersta skänker af en blid
Himmel och bör lära wårt slägte at offra den Högs-
te tacksamhet och lof.

Men at sjunga den Ewiges och Allsmågtiges
ära, som midt i en förförisk och ån til en stor del
i Hedniskt mörker nedsänkt werld, i nåde skänkt
of sin Gudsdomeliga Lära i des renhet, dertill sko-
la wi stämma våra röster til morgondagen.

Må det endast tillåtas mig i dag, då ämnet har
warit, at med några uplysende anteckningar ur Religio-
nens Historia bereda våra sinnen at närmare inse, huru
stort det är at öfwerlefwä et Jubel-år, och begå min-
net af en önskad förbättring i Guds-läran's grundsan-
ningar; Må det tillåtas mig at sluta med en kortt mål-
ning af et lands sällhet, där en wis Regering stadgar
Folkets wälgång och trogne Undersätare täfwa med hwar-
annan i uppfyllandet af Religionens Bud.

Där framgår des Konnng såsom en Far ibland sit
Folk, och sträcker sin spira med mildhet och rättwisa öf-
wer gränserna af sit Rike; Där omgifwa honom med wis-
het och mogna råd Rikets yppersta Ämbetsmän; Där öfwerdas
och ättas Religionens handhafware och gå före i Ämbete
och efterdöme med ordets fackla; Där lyder Folket Gu-
daläran's, Lagarnas och Naturens röst; — Där sitter
Philosophen, i skygd af en låg koja eller et fluggrift
trääd, och upfattar sina betraktelser öfwer Naturen och
Människan; Där ssunger Poeten Konungars heröm,
Sjeltars ära, Kärlekens seger; Där - - men ack! mås-
se wi igenkänna detta i wårt land och i våra seder!

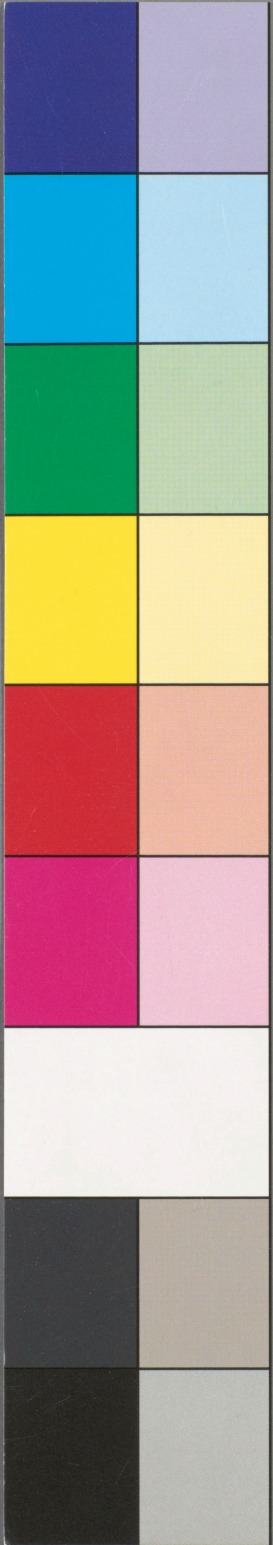
Men om änsfjönt wi skulle med skäl kunna förebrå
 vårt tidsvarf kbid för Religionen, skragt för dygden,
 efter som dessa upräknade sällhetens frugter, ännu hos
 oss synas bäst tillkapade i inbillningen, och et önskat lyck-
 salighetsmål än styr så långt frammanföre oss; om det
 än til vår ewiga blygd skulle besannas, at wi med ågon
 icke se, med bron icke höre och med et hjerta bestråladt
 af Nåden ingen ting njute; — Så kan det hända at
 den Gudsön som sträcker sig öfwer våra tankars krets och
 för en gång hos et obekant och tillkommande Folk, be-
 redt Sitt Lof af Barns och Spena-barns mun,
 skall ibland våra efterkommande, om de ännu, sedan wi
 äro gjömde i grafwen, få sira et Jubel-år, framfalla
 dem, som mera wärdigt skola besjunga Hans egen åra,
 Konungars herdm, Religionens lof — —

Wise och Ewige Allmägt! Du människa ådens
 mäktige Styresman, som med et oändeligt åga lika lått
 öfwer ser det närwarande och tillkommande, Du wet om
 våra åmnen til glädje öfwer Religionens helgd, skola
 blifwa waragtiga och om vårt bemöjande at draga nyt-
 ta deraf skall åga framgång. Våra hjertan förenas i
 önskingar at Din nåd ännu i århundrade måtte afhålla
 Din straffande hand at blifwa utsträckt til Swenska Fol-
 kets fördel!! Bestödda vår Unga och Dyra Konung och
 med honom vårt tilwårande hopp om Allmänna wälfär-
 den!! Låt de wisa affigter winna framgång som skola
 stadga Fäderneslandets wälgång och närmare bereda din
 åra; men gör alla des fienders råd til intet!! —
 Mätte detta Rike, detta Land och denna vår Stad, af
 Dig, som ser med lika nådigt åga ifrån det högga til det
 ringa, ännu i en lång påfblgd af år, glädjas af Ditt
 närmaste hågn!! Blifwe och de at Religionens och wiss-
 domens dyrkan helgade boningar, beständiga säten för
 en, til Din åra och Människoslägtets lycksalighet, wer-
 kande uplysning!! Ware sagt!

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

TIFFEN Color Control Patches © The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black